

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα! κι' έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και' στών Αθηνών την πόλιν — και' εις την άλλοδαπην,
και' εις την Έλλάδα όλην — διότι νάξια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και' μόνο,

γιά τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' στο χέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — ξγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Γιά τη σάρα και' τη μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Είκοστή Νοεμβρίου και' τρίτη,
το Κορδόνι μεγάλη κηρύττει.

Ποῦντος έξιητα δύο και' με τρακόσ' ακόμα,
γιά νούμερα παρλάρει του Θωδωρή το στόμα.

Φασουλῆς και' Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

κι' υπόπτως θεωρούμενοι κι' υπόπτως θεωρούντες
κι' ότε κατηγορούμενοι κι' ότε κατηγορούντες,
έχθρους και' φίλους 'στον βωμόν της Θέμιδος θά θύσωμεν
και' 'στο σκαμνί και' σύ κι' εγώ και' πάντες θά καθίσωμεν,
και' δικαστής δέν θά 'βρεθῇ νά κρίνη μετά σθένους
τούς κατηγορούς, Περικλή, και' κατηγορουμένους.
Π. — Σήκω νά πᾶμε 'στην Βουλή . . .

Φ. — Εγώ επήγα μόνος

κι' αυτόπτης μάρτυς έγινα του φοβερού αγώνος.

'Εσείετο εκ της βοῆς ή καθεμιᾶ κολῶνα

κι' από τον κόσμο τον πολυ δέν έπεφτε βελόνα.

'Στά θεωρεῖα, Περικλή, σπουδαῖο σκυλόλογι,

εκ του προχείρου ρήτορες και' οικονομολόγοι,

και' μερικοι του σώματος του διπλωματικού

και' του Σιάμ οι Πρίγκηπες Δαμρόγ και' Φιτακού.

Κι' εγώ επήγα ευπρεπῶς 'στο παλαιο των Πριγκηπων,

αμέσως δὲ Σιαμιστι τα πρέποντα τους ειπόν:

«Πῶς ἦτο τοῦτο τό καλόν νά ἔλθες 'έδω πέρα

ατώρα όπου ο διάβολος μας 'τῆρε τον πατέρα,

«κι' ο Ναπολέον Θωδωρῆς με νούμερα μαλλόνει

«κι' ως Ναπολέον ὕψωσε και' το ναπολέονι;

«Βεβαίως θά γνωρίζετε πῶς ἤλθατε 'στο γῶμα,

«πού φθάνει μέχρι του Σιάμ ή ένδοξος του βῶμα,

«βεβαίως θά γνωρίζετε πῶς ἤλθατ' 'έδω πέρα,

«πού Τράπεζαι και' μετοχαι πετούν εις τον αέρα,

«και' τῶσον τά Ρωμαίικα ἐπλήθυναν γουάρια

«πού ἄρχισαν οι οὐρανοί νά βρέχουν και' σάμαρια.

«Βεβαίως θά εἰξεύρετε εις ποῖαν γῆν παταίτε,

«και' πρέπει νά τό ξέρετε, ἄλλοιῶς νά ξεραθῆτε.»

Π. — Λοιπόν ἀλήθεια έγινε και' μιὰ ἐπιτροπή
'στο Κατηγορητήριον τά πρέποντα νά 'πῇ;

Φ. — Θαρρῶ πῶς ἀπό σήμερα θ' ἀρχίσουν ἀνακρίσεις
και' βιβλίοι ἀνοιγῆσονται, πού εἶναι ν' ἀπορήσης.

Π. — 'Ανατριχιάζω. Φασουλῆ . . .

Φ. — Κι' εγώ, βρε μπεχλιθάνη,
ἀναστενάζω, βγαίν' ἄχνός, και' κόψιμο με πιάνει.

Π. — Θά κάμουν κι' οι Τρικουπικοι σφοδράν κατηγορίαν
και' νέων κατηγοριῶν θά έχωμεν σωρείαν.

Φ. — Κι' εγώ θά κάμω κατὰ σου και' σύ γιά 'μένα πάλι
και' τον ἀναβαλλόμενον καθένας μας θά ψάλλη,

και' υπό μάλης φέροντες τά Κατηγορητήρια
θά τρέχωμεν μετά σπουδῆς 'στοῦ Χόρν τά οὐρητήρια,

και' πρὶν ἀκόμη με ἰδῆς και' με καλημερίσης
ή σκέψις θά σου ἔρχεται νά με κατηγορήσης,

και' πρὶν ἀκόμη σέ ἰδῶ και' σέ καλημερίσω
ή σκέψις θά μου ἔρχεται νά σέ κατηγορήσω,

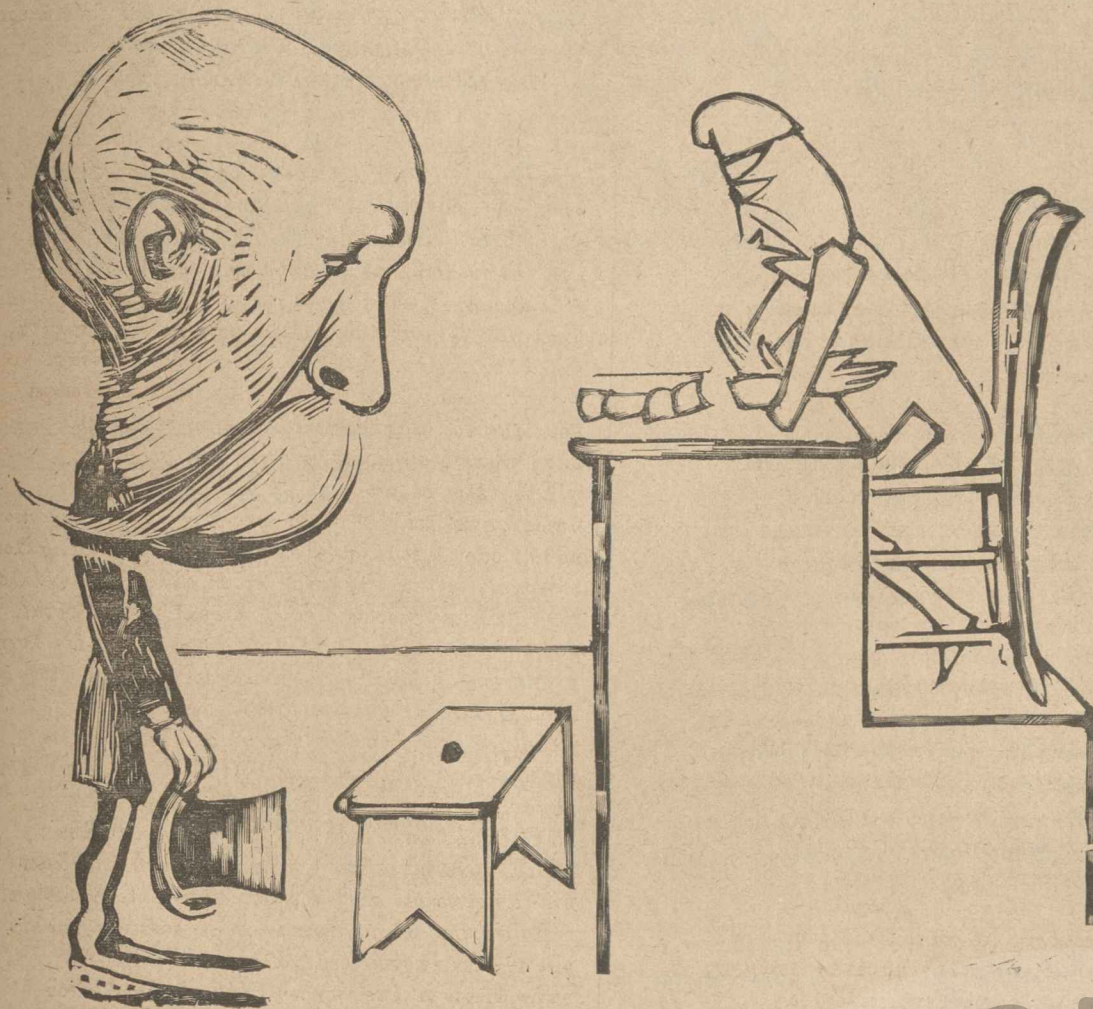
Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, με τὴν συστολὴν
κι' ἐκάθισα πλησίον τῶν κυττάζων τὴν Βουλὴν,
ὅταν 'στὸ βῆμα Βουλευτῆς Κυκλαδικὸς φωνάζει
καὶ τοῦ κυρίου Θεόδωρ τὴν γοῦνα ζετινάζει,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
δὲν ἀπαντᾷ 'στοῦ Βουλευτοῦ τὰς τῶσας ἐρωτήσεις.
Φωνὴ 'στ' ἀκρατήρια καὶ χαλασμός μεγάλος,
λαμβάνει μέρος ἐνεργὸν κι' ὁ Μεντολὼν ὁ Γάλλος,
μυκῶνται οἱ ἐγκαθήμετοι, φρενιάζει τὸ Κορδόνι,
ἀλλ' ὁ Κυκλαδῶν Βουλευτὴς με τέτοια δὲν ἰδρώνει,
καὶ δίδει ἄλλο λούσιμο ψυχρότερον τοῦ πρώτου
'στὸν ἄφρον Πρωθυπουργὸν ἐν μέσῳ τῶσδε κρότου.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κατακλυσμός 'στὰ ὕψη...
μὰ νά! κι' ὁ Φαρμακῶπουλος, τοῦ Θεόδωρ ἀνῆψι...
στρέφει 'στ' ἀκρατήρια καὶ λέγει «σιωπᾶτε,
μωρὲ παιδιὰ γιὰ τὸ Θεὸ τὰ πόδια μὴν κτυπᾶτε,»
ἐκείνοι ὅμως πρὸ πολὺ γαυγίζουν κι' οὐρλιάζουν
καὶ «γεῖά σου Φαρμακῶπουλε ἀσίκη» τοῦ φωνάζουν.
Τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος σὰν ζαλισμένος μένει,
με τὴν δὲ σφοδρότητα τὸν κώδωνα σημαίνει,
ποῦ δὲν εἰσεύρεις ἂν αὐτὸς τὸν κώδωνα δονῇ
ἢ ἂν ὁ κώδων, Περικλῆ, τὸ χεῖρ του κινῇ.
'Εγείρεται συζήτησις ἀνά τὸ Βουλευτήριον
ἂν πρέπει νὰ συζητηθῇ τὸ Κατηγορητήριον
ἢ τοῦ κυρίου Θεόδωρ ὁ Ἀπολογισμός,
καὶ δι' αὐτὸ ἐπικρατεῖ πολὺς ἐρεθισμός.
'Αλλ' ὁ Στεφάνου, Περικλῆ, ποῦ τὰ σωστά γνωρίζει,
με νόμους καὶ με κώδικας σοφοὺς ὑποστηρίζει
πῶς πρέπει νὰ προηγηθῶν τὰ Κατηγορητήρια,
ἀλλ' ὅμως ἀντικρούεται ἀπὸ τὰ ἀκρατήρια
κι' ἔχεις μεγάλο ἄδικο μετ' ἡγήρας φωνῆς
τοῦ λέγουν οἱ ἐγκαθήμετοι τῶν νόμων ἐρμηνεῖς.
Τότε κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, με πατριώτου ρώμην
συντάσσομαι πρὸς τὴν κοινὴν τῶν ἐγκαθήμετων γνώμην,
κι' ἀνακραυγάζω ἐξ ἁλλος «φωνάζετε, παιδιὰ,»
καὶ 'στοῦ Σιάμ τοὺς Πρίγκηπας τραβῶ μιὰ καρυδιά,
κι' οἱ Πρίγκηπες μ' ἐκτύπαζαν ἐν τῷσδε ἀπορίᾳ,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος στραφεὶς 'στὰ θεωρεῖα
«τί θέλετε ν' ἀκούσετε; — ρωτᾷ με σεβασμὸν —
«τὸ Κατηγορητήριον ἢ Ἀπολογισμὸν;»
Κι' ἐμεῖς τοῦ λέμε «θέλομεν τὸν δεύτερον ν' ἀκούσωμεν,
ἀλλῶς θ' ἀλαλάζωμεν καὶ πάντας θ' ἀντικρούσωμεν».
«ἔχει καλῶς» ἀπήντησεν ὁ Πρόεδρος με τρόμον
καὶ παραβλέπων τὸν γνωστὸν περὶ εὐθύνης νόμον
'στὸν Θεοδωράκη ἔδωκε τὸν λόγον νὰ παρλάρῃ
καὶ μ' ἔσοδα καὶ μ' ἔξοδα κατήγορο νὰ παρῇ.
Τοῦ δὲ Σιάμ οἱ Πρίγκηπες ἰδόντες εἰς τὸ βῆμα
τὸν κύριον Θεόδωρον με κορδιωμένον σχῆμα,
ἰδόντες πῶς ἐνύσταξε κι' ὁ κύριος Ζυγῆμης
κι' ἀκούοντες, βρὲ Περικλῆ, κι' εἰσεύροντες ἐκ φήμης

Κἄν ποὺ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.

«Οσοὶ τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταῦτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

«Οστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερόν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
καὶ 'στῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

πῶς ὁ στωμύλος Θεόδωρ με τὸν μακρὸν λαιμὸ
ὅταν ἀρχίσῃ μιὰ φράσιν δὲν ἔχει τελειωμό,
χωρὶς νὰ βγάλουν τσιμουδιά τὸ ἔκφυαν κουμποῦρι
ἀφ' οὗ μιὰ φράσιν μολῶσαν κι' ἐκείνι μετ' ὅτῃ μούρῃ.
'Οπόταν δ' ἐτελείωσεν ὁ Ἀπολογισμὸς
κι' ἐκορυφώθη τῶν πολλῶν ὁ ἐνθουσιασμός,
ἐγὼ χαρτὶ ἀγόρασα τῆς πόστας ἐν τῷ ἄμα
καὶ 'στοῦ Σιάμ τοὺς Πρίγκηπας ἔστειλ' αὐτὸ τὸ γράμμα:
«Ἀγαπητοί μου Πρίγκηπες Δαμρόν καὶ Φιτακού,
«ἡλᾶται τοῦ Βασιλείου μας τοῦ τόσον κλασσικοῦ,
«καρμὶα τοῦ δὲν καθίστατε μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
«νὰ 'δῇτε Ἰσοζύγιον σπουδαῖον μιὰ φράσιν.
«Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὰ ἔκαμε σαλᾶτα
«καὶ μᾶς ἐρήμαξε ταῦτά μ' ἐν τῇ πολλῇ παρᾶτῃ,
«κι' ὅλοι τὸν παρεκάλεσαν νὰ κάμῃ καὶ νισάφι
«γιατὶ καλέμι Οὐλεμὰ τὴν λίμα του δὲν γράφει,
«ὅμως αὐτὸς μᾶς ἔφαγε αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
«καὶ τώρα ξεσυνεῖθις νὰ πίνῃ καὶ σουμάδα.
«'Στὸ τέλος δὲ ἀπέδειξε με κάθε του τερτέρι
«πῶς ἂν πολλοὶ τὸν τόπον μᾶς τὸν λέγουν κανονιέρη,
«ἀλλ' ὅμως ἐμουφλοῦζαν μᾶζι μ' ἐμᾶς καὶ ἄλλοι,
«Ἀργεντινοὶ καὶ Ἰσπανοὶ κι' οἱ φίλοι Πορτογάλλοι,
«κι' ὁ κύριος Θεόδωρος, ποῦ σεῖται καὶ λυγέται,
«σὰν μουφλοῦζῃ με πολλοὺς μουφλοῦζες δὲν λογιέται.
«Ὁπόταν δὲ 'στὸν λόγον του ὁ μέγας Ναπολέων
«ὁδὸ Βουλευτᾶς ἀνέφερε ἀποθανόντας πλέον,
«κυρίους τοὺς ὠνόμασε γιὰ ν' ἀποδείξῃ πάλιν
«πῶς φέρεται καὶ πρὸς νεκροὺς μ' εὐγένειαν μεγάλην,
«ὅπόταν δὲ περὶ αὐτοῦ παρ' ἄλλων ἠρωτήθη
«ὁ Θεόδωρς ἀπήντησε πρὸς τὰ χυδαῖα πλήθη:
«Θᾶμ' εὐγενὴς ἐν ὅσῳ ζῶ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα
«κι' ἂν οἱ νεκροὶ αἰσθάνωνται θᾶμ' εὐγενὴς ἀκόμα.
«Ἐν τούτοις με συγκίνησιν κι' εὐλάβειαν πολλήν
«ἐν σχέδιον ἐπρότεινε μεγάλον 'στὴν Βουλὴν,
«τὴν ψῆφον δ' ἐπέζητησεν ἐκάστου Βουλευτοῦ
«νὰ καταρτίσῃ τάχιστα Ταμεῖον τοῦ Στρατοῦ,
«εἰς τοῦτο δὲ τὸ ἄκουσμα καθεὶς ἐσυγκινήθη
«καὶ Βουλευτῶν κι' ἀκρατῶν ἐδάκρυσαν τὰ πλήθη.
«κι' ἐδάκρυσε κι' ὁ Θεόδωρος κι' ἐδάκρυσα κι' ἐγώ
«καὶ πρὸς τὴν δόξαν ἄρχισα καὶ πάλιν νὰ σφιγῶ.
«Ἐνῶ δ' ἐκεῖνος ἔπεα πτερόεντα ἐβρόντα
«ὁ διάβολος ἐσήκωνε χρεώγραφα καὶ φόντα,
«καὶ πάντες οἱ μουφλοῦζοι σταθέντες 'στὴν γραμμὴν
«ἀμέσως ἀλληλοῦτα ἐφώναζαν κι' ἄμην
«κι' ἐσημειώθη γράμμασι χρυσῶς τὸ γεγονός...
«αὐτὰ καὶ μένω... Φασουλῆς, θεράπων ταπεινός.»
II. — Νά! μαχαίριας τὸ αἷμα σου ποταμηδὸν νὰ τρέξῃ
γιατὶ τὰ εἶπες ὅλα σὺ κι' ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι.

Φ. — Μὰ πῶς τὰ ἐκατάφερες εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
κι' εἶσαι κατηγορούμενος ἀπὸ κατηγορῶν;

«Ὁ Θεόδωρς με στόμφο καὶ με προξυσμὸν
εἰσάγων τὸν σπουδαῖον Προϋπολογισμὸν.

Λατὸν ὀγκώδη φάκελλον βαστάζων ὑπὸ μάλης
προσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
καὶ πρὶν εἰσάξω τὸν πολὺν Προϋπολογισμὸν,
ποῦ μ' ἔφερε εἰς ἔξωψιν καὶ εἰς ψυχῆς βρασμόν,
καὶ φίλοι Βουλευταί, πῶς πρέπει κατὰ πρῶτον
ἀναμνησθῶ με σπαραγμὸν ὀλίγων τεθνεώτων.

Τὸν ἐν' ἀντικατέστησε ὁ Μπούμπουλης τούτεστι
τὸν δ' ἄλλον ἀνεπλήρωσε ὁ φίλος Καραλίβανος,
καὶ οὕτω τὸ Κορδόνι μας ζήμιον δὲν ὑπέστη
καὶ ἀνυψώδ' ἡ δόξα μας ὡς Ἀθῶς καὶ ὡς Λιβανός.
Κι' αὐτοὺς τοὺς νέους Βουλευτὰς 'στὰ ἔσοδα ἐγράψαμεν
καὶ θέματ' ἄρρητα πολλὰ ἐκόψαμεν κι' ἐράψαμεν.

Ἐν τούτοις ὅμως ὁ πολὺς τῆς Ἀρτας Καραπάνος,
ποῦ ἂν καὶ φαίνεται ψηλός, ἀλλ' ὄντως εἶναι νάνος,
ποῦ ἀρχηγὸν δὲν ἤθελε νὰ με ἀναγνωρίσῃ,
ποῦ δὲν ὑπέκυψε ποτὲ εἰς τὸ δικό μου θέλημα,
καὶ εἰς τὰ χροῖα μ' ἄφησε κι' ἐπῆγε 'στὸ Παρίσι,
'στῆς παρελθούσης χρήσεως ἐπέρασε τὸ ἔλλειμμα.

Ἀλλὰ κι' ὁ Σωτηρόπουλος, ποῦ ἔχει κίτρου χρῶμα, ποῦ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ κάμῃ τρίτον κόμμα κι' ἡ γλῶσσα του τροχίζεται καὶ κόβει σὰν ξυράφι, κι' ἐκεῖνος εἰς τὸ ἔλλειμμα τὸ παρελθὸν ἐγράφῃ. Οὐ μὲν κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, ποῦ τὴν οὐρά κουνεῖ, ἐπέρασε ὅτ' ἔλλειμμα μετὰ τοῦ Λεμονῆ.

Πρὸς τούτοις εἰς τὸ σύνολον ἐγράφῃ τῆς δαπάνης κι' ὁ φέρων τὸ ἐπώνυμον ἡμῶν, ὁ Δεληγιάννης, ἡμέτερος ἐξάδελφος καὶ πρῶτος συγγενής, γενόμενος ἀμείλικτος ἐχθρὸς καὶ ἀπηνής. Οὐχ ἥττον καὶ ὁ κύριος Μανέτας ἐξεμάνῃ καὶ λάσπη τόκοψε κι' αὐτὸς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Ἀλλ' ὥς νὰ μὴ μᾶς ἔφθανε αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα καὶ ἄλλῃ νέα συμφορὰ ἐπλάκωσεν ἀκόμα, ὁ δὲ Κυκλάδων Βουλευτὴς καὶ τέως Κορδονάτος ἐν μέσῳ τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς παρούσης κρίσεως ἀφοῦ κι' αὐτὸς μᾶς ἔλουσε πατόκορφα ἐσχάτως ἐπέρασε ὅτ' ἔλλειμμα τῆς ἐπομένης χρήσεως.

Εἰς ὑπονοίας, κύριοι, εὐρίσκομαι πολλὰς ἂν κι' ὁ Λεβίδης ὅτ' ἐξῆς καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς τοῦ Κορδονίου ὁπαδὸς ἐπὶ πολὺ θὰ μείνῃ κι' ἂν εἶναι ὥς περίσσευμα ἢ ἔλλειμμα κι' ἐκεῖνοι, καθόσον καὶ οἱ δύο των περὶ πολλὰ τυρβάζουν καὶ ἄρχισαν τὰ μοῦτρά των κι' αὐτοὶ νὰ κατεβάσουν.

Καὶ ἀπορῶ πραγματικῶς καὶ στέκω ἀμφιβάλλων ἂν καὶ αὐτοὶ συντάσσονται μετὰ τῶν ἀντιπάλων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνίοτε τοὺς βλέπω ἀμφιβόλους καὶ περιμένω κι' ἐξ αὐτῶν παγίδας τε καὶ δόλους, τὰ πρῶτα μου κατάστιχα κυττάζω σὰν Ἑβραῖος καὶ εἰς τὸ κυμαινόμενον τοὺς σημειόνω χρέος.

Ἡ Μεγάλη Βρεττανία ποῦ τὸ πᾶν ἐν ἀφθονίᾳ.

Πάλιν ὁ Λάμπας ἔλαμψεν ἐν λάμπει περισσῇ, πάλιν ἀφθόνως ἔτρεξε λογῆς λογῆς κρασί, καὶ ἄλλα νέα ἤστραψαν χρυσᾷ Ἑστιάτορῃ μὲ τόσῃ πολυτέλειαν, ὅπου δὲν ἔχει ὄρια.

Ἐκεῖ κι' ἂν εἶσαι ἄρρωστος πρὸς ὄρεξιν ὀργᾶς, κι' εἰς διπλωμάτας ὁμιλεῖς καὶ ἄλλους περιδρόμους, καὶ τρώγων τὸν περίδρομον ὡς Λούκουλος φαγᾶς μουντζόνεις καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους.

Ξενοδοχεῖον ὡς αὐτὸ δὲν ἔγινε ἀκόμα, ἐκεῖ τὰ θάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, κι' ἡμεδαποὶ κι' ἀλλοδαποὶ φωνάζουν μ' ἓνα στόμα: «Μέγας ὁ Λάμπας ἀληθῶς καὶ ὅλα του μεγάλα».

Κι' ἐνῷ ἡμεῖς ἐλπίζαμεν νὰ ἔχωμεν ἐταίρους τῶν πρῶτῶν δέκα κι' ἑκατὸν πολὺ περισσοτέρους, κι' ἐλέγαμεν τοῦλάχιστον πῶς θὰ ἰσορροπήσωμεν, ἐφθάσαμεν ἀνέλπιστα ὅσους ὀγδοῶντα τρεῖς, κι' ὑπάρχει μέγας κίνδυνος πῶς θὰ χρεωκοπήσῃ καὶ θὰ πτωχεύσῃ μεθ' ἡμῶν κι' ἡ τάλαινα πατρίδα.

Εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν καὶ τὴν σπουδαίαν κίνδυνον εὐρίσκονται τοῦ κόμματος τὰ Οἰκονομικά, κι' ἂν κάπως δὲν βελτιωθοῦν ὅτ' ἐπομένην ἡμετέρα θὰ πέσουν τὰ χρεώγραφα τὰ Κυβερνητικά, καὶ πρόβατον ἀπολωλὸς ἐγὼ θὰ γίνω τότε καὶ τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸ Κορδόνι δότε.

Ἀλλὰ κι' ὁ Κατσικόπουλος, καθὼς μοῦ εἶπαν φησὶ ἐσχάτως ἐχωράτευσεν κι' εὐθύμως συνωμίλει μὲ ἀποστάτας μερικοὺς τῶν τριτοκομμιστῶν, ἂν δὲ ὅτ' ἐπὶ μέλλον ἔλλειμμα περάσωμεν κι' αὐτὴν μεγάλην τὸ περίσσευμα ἐλάττωσιν θὰ πάθῃ κι' ὀγρήγορα θὰ χάσωμεν ταῦτά μὲ τὸ καλάθι.

Περὶ τοῦ περισσεύματος πολὺ ἐπροσπαθήσαμεν, ρουσφέτια δὲ πολύτιμα πρὸς χάριν τοῦ εὐθύσαμεν, ἀλλ' ὅμως καὶ μὲ ὅλας μὰς αὐτὰς τὰς προσπάθειας τὸ δυστυχὲς Κορδόνι μὰς μπαστούνιζα τὰ εὐρήματα, κι' ὁ προσφιλεὶς ἐξάδελφος ὁ ἐκ τῆς Κορινθίας ὡς ἀποστάτης καὶ αὐτὸς ὅτ' ἀκρῶς μᾶς ἀφῆκε.

Τοιοῦτον τώρα βλέπετε κουτσὸν καὶ στραβοκάνη τὸν νέον Ἀπολογισμὸν τοῦ ρέκτου Δεληγιάννη, τοῦ δὲ Σιάμ οἱ Πρίγκηπες Δαμρόγ καὶ Φιτακοῦ κυττάζουν πῶς οἱ κόποι μου πηγαίνουν τοῦ κακῆς καὶ τὸ Σιάμ ὁλόκληρον ἀκούω νὰ φωνάζῃ πῶς τὸ Κορδόνι ὀγρήγορα τὰ πέταλα τινάζει.

Ἐκεῖ ἐκλήθη κι' ὁ Ρωμῆος τὰ δέοντα νὰ πῇ, ἀλλ' ἀφώνος ἀπέμεινε ὡσὰν νὰ ἐβουδάθη, κι' ἀπὸ σαμπάνια ἔγινε ὁ φουκαρᾶς στουπὶ εἰς τὴν ὕψος τῆς Στάθυνας, εἰς τὴν ὕψος τοῦ Στάθου.

Καὶ ὀλέγεις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐν Σύρῳ συνεζεύχθησαν ἡ χάρις κι' ἡ νεότης, τοῦ Κυριακάκη ἢ Στυλιανῆ, ἡ κομψοτάτη κόρη, κι' ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ Τσιτσικλῆς, μηχανικὸς ἐν πρώτοις, κι' ὁ Ἑρως γαίρων καὶ σκιρτῶν τὸ ζεύγος ἐθεώρει, κι' εὐχῆθησαν τὰ βέλτιστα μὲ τὴν ψυχὴν ὅτ' αἰετὰ χεῖλη τῶν νεονύμφων οἱ γνωστοὶ κι' οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι.